

z e d n e 1. l e d n a 1903, žalovaní nenamítali ani v první stolici, ani v řízení opravném, nýbrž vždy a vždy jen tvrdili, že pozemky měly v r o c e 1912 hodnotu 21.000 Kč (21.600 Kč), kterouž prý také žalobce uvedl ve svém odvolání, — nabízejíce o tvrzené — dle toho, co uvedeno, však nerozhodné — hodnotě pozemků v roce 1912 pouze důkaz svědky, kteří samozřejmě nebyli by ostatně ani povoláni, určovati hodnotu pozemků. Proto nelze spatřovati neúplnosti odvolacího řízení po rozumu Šu 503 čís. 2 c. ř. s. v tom, že také odvolací soud odmítl nabízený důkaz jako nerozhodný. Když však žalovaní neprokázali, že bylo žalobcovu chování příčinou toho, že dávka byla vyměřena příliš vysoko, zůstává při sinluveném závazku, zapraviti celou dávku z přírůstku hodnoty koupených pozemků, a poněvadž není sporu o tom, že odmítli zaplacení částky 2630 Kč 94 h, byli bez právního omylu (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) take soudem druhé stolice odsouzeni podle žaloby.

Čís. 2172.

Dluh, pro nějž přísluší věřiteli zákonné zástavní právo na věcech vnesených, jest obtížnějším, než jiný dluh.

Smlouva o dodávání parní síly, i když stala se v souvislosti s úmluvou o nájmu místností, není smlouvou nájemní a úplata za ně nepožívá zákonného práva zástavního na předmětech vnesených do najatých místností.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1923, R II 485/22.)

S o u d p r v é s t o l i c e povolil žalobci pro pohledávku 95.057 Kč zájemné popsání svršků, vnesených žalovanou stranou do najaté místnosti, r e k u r s n í s o u d vyhověl stížnosti žalované strany potud, že zamítl návrh ohledně zažalovaných 89.879 Kč, jinak napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Stížnosti jest přiznati částečné oprávnění. Podle vlastního přednesu žalující strany měla žalovaná strana zaplatiti za používání místností, najatých od žalobkyně, včetně elektrického osvětlení a parního otopu, dále 35 mechanických tkalcovských stavů, řetízkového soukadla, řetízkového osnovadla, řetízkové navijačky a klížícího a soukacího stroje a za dodání síly nutné k pohonu stroju tkalcovských stavů ve třetím a čtvrtém čtvrtletí 1922 po 90.528 Kč 50 h a jest na tyto částky za 3 čtvrtletí dlužna ještě 4528 Kč 50 h a za čtvrté čtvrtletí celou částku. úhrnem tedy 95.057 Kč. Ze žaloby plyne však dále, že tu nejde o pohledávku nájemného, nýbrž hlavně o pohledávku za dodanou parní sílu. Pohledávka nájemného sama činí podle vlastního výpočtu žalobkyně za čtvrt roku včetně 528 Kč 50 h za pojištění a vodné pouze 5.178 Kč 50 h. Poněvadž podle udání žalobkyně bylo na třetí čtvrtletí zaplaceno 86.000 Kč a poněvadž vzhledem na pravidlo Šu 1416 obč. zák. jest míti za to, že v této částce mělo býti nejdříve zaplaceno nájemné 5178 Kč 50 h, dluží žalovaná firma žalující straně na nájemném skutečně jen ještě 5178 Kč a mělo tudíž býti zájemné popsání povoleno nikoliv pro celou zažalovanou částku, nýbrž jen pro tuto částku, jež jediné představuje dluh: né nájemné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl žalobcovu dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vývody dovolacího rekursu napadají především názor druhé stolice, podle něhož ona část zažalované pohledávky, která se týká dodané parní síly, není nájemní činží. Tento názor sluší však pokládati za správný. Byť i byla uzavřena mezi stranami jednotná smlouva o pronájem místností a strojů a dodávání parní síly, nelze přes to onu část smlouvy, jež jedná o dodávání parní síly, pokládati za smlouvu nájemní a úplatu za tuto dodávku za nájemné, poněvadž parní síla není věcí nespotřebitelnou (§ 1090 obč. zák.) a nemůže tudíž býti předmětem smlouvy nájemní. Parní síla není ani věcí nemovitou, již předpokládá ustanovení § 1101 obč. zák. a nepoživá tudíž smluvená úplata za ni zákonného zástavního práva na předmětech do najatých místností vnesených. Zvláštní povaze této smlouvy nasvědčuje i ta okolnost, že strany smluvily cenu za dodávání parní síly zvláště a neodvisle od nájemného za používané místnosti, neustanovivše ji na pevně, nýbrž podle dočasné ceny uhlí. Jakým způsobem navrhovatelka označila vymáhanou pohledávku v návrhu na zájemný popis, na tom nezáleží; rozhodnou jest jen pravá podstata věci. Žalobkyně neuvedla v žalobě, zda týká se dlužných 4528 Kč 50 h za třetí čtvrtletí nájemného či kupní ceny za dodanou sílu. Vzhledem k tomu, že pohledávka nájemného poskytuje žalobci zákonné zástavní právo, vážnoucí na věcech, do najatých místností vnesených, sluší za to míti, že tento dluh jest pro žalovaného obtížnějším (§ 1416 obč. zák.) a jest tím odůvodněn předpoklad soudu rekursního, že žalovaná dlužné nájemné za třetí čtvrtletí 5178 Kč 50 h penízem 86.000 Kč zaplatila a že dluhuje podle žaloby nájemné jen za čtvrté čtvrtletí 5178 Kč 50 h. Byl tudíž návrh na zájemný popis pro další pohledávku, tento peníz přesahující, právem zamítnut.

Čís. 2173.

Feriálními věcmi ve smyslu čís. 5 Šu 224 c. ř. s. jsou i spory ze služební smlouvy v y š š í c h zřízců.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1923, R II 7/23.)

Procesní soud první stolice vyhověl žalobě soukromého úředníka proti zaměstnavateli o zaplacení služebních požitků. Žalovaný, jemuž byl doručen rozsudek 13. července 1922, podal 5. září 1922 odvolání, jež odvolací soud odmítl jako opožděné. D ů v o d y: Napadený rozsudek doručen byl odvolateli 13. července 1922. Odvolání bylo podáno dne 5. září 1922, tedy po uplynutí 14denní lhůty odvolací. Doba soudních prázdnin do odvolací lhůty včítati nelze, poněvadž spor, o nějž tu jde, jest dle Šu 225 čís. 5 c. ř. s. věci feriální, lhůta k podání odvolání běžela tedy i za soudních prázdnin, takže odvolání jest opožděno. Opačný výklad Šu 225 čís. 5 c. ř. s. v tom smyslu, že věcmi feriálními jsou toliko ony námezdní spory, které vypočítává § 49 čís. 6 j. n., nelze hájiti. Doslov obou míst zákonných není stejný a první věta Šu 224 čís. 5 c. ř. s. prohlašuje za věci feriální všechny spory mezi zaměstnavateli a zaměstnanci a neomezuje tyto spory jenom na ony za-